

Svobodné noviny na internetu

☛ www.i-sn.cz ☛

NEBEŠTÍ SPREJEŘI...

Sprejerství je nešvar. A to i přesto, že některá „díla“ ojediněle dosahují docela slušné grafické úrovně. Zpravidla ale poškozují „podklad“ těchto děl, kterými jsou plochy i předměty určené pro zcela jiný účel a uvádění do původního stavu je často velmi nákladné. Tomu se ale vymyká kreslení na obloze pomocí kondenzačních linií za proudovými letadly ve velkých výškách, v poslední době vylepšenými místo barev speciálními přísadami, obecně známými jako chemtrails. Ty ovšem nejsou určeny pro zpestření vzniklých obrazců, ale spíše pro „zpestření“ života lidí, na které ty chemikálie shora padají, nebo jimž upravují počasí a díky tomu i životní prostor nebo jejich domovy.

Lidstvo se totiž naučilo díky hledání způsobů, jak válčit, i jiné způsoby než horkou válku, která kromě zmenšování počtu lidí na planetě a exploatace zastaralých zbraní ničí i hmotné statky, jejichž ztráta není žádoucí. Jsou proto hledány způsoby válčení pomocí „tichých zbraní“. Jedním z těchto způsobů je už od dob Nikoly Tesly používání elektromagnetického vlnění, od extrémně nízkých po extrémně vysoké kmitočty, a jejich psychických i tepelných účinků. Doplnkem těchto způsobů pak jsou zbraně chemické, které mohou jako drogy doplňovat nebo plnit samostatně „úkoly“.

Je prokázáno, že lidskou mysl lze číst i ovládat různými způsoby. Od hypnózy, ve které může být člověk přinucen konat to, co by v bdělém stavu nikdy neudělal, až po přímé chemické dopování opiáty a jinými látkami se známým účinkem. Takové látky však je nutné nějak do těla ovlivňované osoby dostat. A tady přicházejí ke slovu zmínění nebeští sprejeři. Kondenzační stopa za proudovými letadly může být snadno „vylepšena“ rozprašovanými chemikáliemi, které dopadnou na atakované území. Jako když se práškuje „Jóžin z bažin“. Jsou k tomu využívány i běžné civilní dopravní linky (na internetu se objevil i snímek takového zařízení v letadle, lze-li tomu věřit).

Každopádně však lze věřit vlastním očím. Běžná kondenzační stopa je normálně dlouhá několik desítek délek letadla a mizí nejpozději za několik minut. Sprejované stopy se však drží i několik desítek minut a očividně se rozplývají v různě tvarované pásy, chuchvalce až nízkou oblačnost, ze které mohou vypadávat srážky či kroupy. Nebo také chemikálie, zejména mikročástice sloučenin těžkých kovů, jako antimon, arsen, železo a mangan, způsobujících halucinace, zapomnětlivost, schizofrenii, skleslost, bolesti hlavy, nespavost, malátnost, slabost a emoční poruchy. I o tom je na internetu dostatek informací, jejichž věrohodnost není sice zcela zaručena, ale i část toho by měla být varováním.

Je proto s podivem, že naše vlády to nejen nekomentují, ale také neprověřují. Vede to k domněnce, že jim takový stav ovlivňování obyvatelstva vyhovuje, nebo že přímo v tom spolupracují. A to i přesto, že i oni nejsou ušetřeni důsledků této činnosti. Snad jsou jim nabídnuty nějaké protilátky, ale podle projevů například premiéra, ministra Hegera i jiných lze soudit, že jejich soudnost je značně ovlivněna. Zúčastňují se dokonce války proti vlastním občanům, aby z nich vydolovali prostředky na válku v Afghánistánu a jinde, jichž se díky přehnané vděčnosti našich ministrů zahraničí a obrany Americe jako válčící strana (na vlastní náklady) zúčastníme. Každý jen trochu soudný člověk pochopí, že to je jeden z hlavních důvodů našich ekonomických potíží. Naši popráškovaní ministři zřejmě ne. A popráškovaní občané se nebouří, spolknou i zametní s tím spojené aféry a vládní krize pod koberec.

Taková politika je ale bohužel v celém globálně zkapitalizovaném světě a není z ní proto prakticky úniku. Spolu s plíživě prorůstajícím islámem (i Barack Obama byl v jeho duchu původně vycouvan) změní se život na naší Zemi. Budeme v potu tváře vydělávat v rámci NWO na své vrcholné vládce a po ztrátě pracovní výkonnosti se hlásit povinně do krematoria, abychom nerozšiřovali řady „zbytečných jedlíků“. Lidé se bouřit nebudou, naopak budou volat: „Jen řežte hlouběji a vyšší daně!“ Vždyť i podobně zpracovaní kuvařtější vojáci vítali americké vojáky jako své spasitele.

Člověk sice zůstane na vrcholu potravinového řetězce, ale bude mu odebráno sebepoznání a invence. Stane se biorobotem, pokorným sluhou, a najde svůj Ráj. Nebude se bát smrti, jako u Mayů k obětování určení jedinci, mající za poctu, že jim za živa bude vyříznuto srdce z těla. K tomu všemu může přispět to nebeské sprejování a k takovým koncům může (ale nemusí) vést. O tom rozhodnou za nás jiní.

31. 5. 2011

ING. VLADIMÍR VESELÝ

• • •

PROKLÍNÁNÍ (14. část)

MÁŠ se tak naučit mluvit i psát!

1a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost obludně velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED jejím VÝRAZNÝM mohutněním, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“! (Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych nevyslovil také tuto pravdu!)

1b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost obludně velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED jejím VÝRAZNÝM mohutněním, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

1c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost obludně velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED jejím VÝRAZNÝM mohutněním, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

2. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost sprosté vychytralosti, sprostému přikrčenectví a sprosté prodejnosti PŘED počínáním poctivým, odvážným a statečným, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

3. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzeplal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost nejrůznějším podobám duševní-

ho lenošení PŘED usilováním o STRMÝ duševní růst, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

4. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s tím, že ze SKORO VŠECH nádherých dětí vyrůstají dodnes politicky i nepoliticky špinaví a hloupí PODLIDÉ (a tím také zločinci a šílenci MNNOHONÁSOBNÍ), MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

5. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost nasládlým lžím PŘED hořkými pravdami, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

6. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s UMLČOVÁNÍM zmíněných myslitelů a buřičů, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

7. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost hltání kdejakého braku PŘED intenzivním vyhledáváním a důkladným osvojováním si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

8. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

9. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost konzumentskému obžerství PŘED úsilím vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

10. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech netrvajících na zákazu VŠECH lžidemokratických stran byly, jsou a budou to organizace ZLOČINECKÉ), MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

11. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost LIBOVÁNÍ SI ve kdejakém blbství a kdejaké špině PŘED počínáním rozumným a mravním, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

12. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s bujením politické i pelešnické pornografie a prostituce, politického i pelešnického kuplířství, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

13. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost OTROČENÍ špinavci a hlupákovci v sobě PŘED životem ušlechtilým, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

14. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s ignorováním ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

15. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost pustošivé domýšlivosti PŘED

blahodárnou nespokojeností se sebou, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

16. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s ignorováním i pouhého MINIMA spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům (měli a mají být VYHÁNĚNI ze všech významných funkcí, měl a má jim být ZABAVOVÁN jimi nakradený i neparazitovaný majetek), MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

17. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost příslušnosti ke špinavým a hloupým podlidem PŘED následováním SILÁKŮ v ohledu intelektuálním i mravním, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

18. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, bažících po nezasloužené moci, nezasloužených penězích i nezasloužené slávě, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

19. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, ignorujících pravdy KLÍČOVÉ pro život jednotlivce i celé společnosti, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

20. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost tupé spokojenosti PŘED tvrdým útočením proti výrazným podílňíkům na bujení zvrácenosti a zlotřilosti politických i nepolitických, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

21. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost nijak nepodmíněné (tj. ZNEMRAVNŮJÍCÍ) shovívavosti PŘED přísnou spravedlností vůči kdečemu i kdekomu, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

22. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, ignorujících politickou i nepolitickou ZÁVAZNOST předraze zaplacené zásady „Už nikdy ne jako ovce!“, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

23. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s životem, který byl a je v mnoha ohledech napůl odpornou fraškou a napůl odpornou tragédií, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

24. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s odměňováním zločinců a šílenců mnohonásobných i funkcemi nejvyššími, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

25. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, ignorujících naši povinnost podporovat v míře CO NEJVĚTŠÍ úsilí o radikální redukci pustošivých zlotřilostí, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

26. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s parazitováním na politickém i nepolitickém blbství a politické i nepolitické špině svých současníků, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

27. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s ignorováním ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

KAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, ignorujících to, že „náš“ život NENÍ jen náš, že měl a má patřit PŘEDEVŠÍM usilování o radikální redukci pustošivých zlotřilostí, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

28. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s bujením zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

29. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, DĚLAJÍCÍCH to, co dělat rozhodně nemáme, a také NEDĚLAJÍCÍCH to, co dělat najisto máme, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

30. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, ignorujících naši povinnost odčiňovat v míře CO NEJVĚTŠÍ svá těžká provinění politická i nepolitická, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

31. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, dávajících přednost „poklidnému soužití“ i se zločinci a šílenci mnohonásobnými PŘED tvrdým útočením proti nim, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

32. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, patřících k VÝRAZNÝM podílňíkům na bujení zvráceností a zlotřilostí politických i nepolitických (a tím také na tom, že naše planeta je napořád velikým BLÁZINCEM v obou zmíněných ohledech), MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“!

33. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že o netvorech, smiřujících se s pokračováním smrdutého UHNÍVÁNÍ svého mnohonásobně prašivého života, MÁŠ mluvit a psát stylem „Co věta, to rána palicí do nich“

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • •

HOŘKÉ MEDICÍNY (č. 66)

„Desatero“ DALEKO nejpotřebnější:

1. Dáváním přednosti obludně velké zakrnělosti své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obludně velkou zakrnělostí se SKORO VŠEM našim předchůdcům, současníkům i následovníkům to nejhorší UŽ STALO A STANE!

2. Dáváním přednosti hltání kdejakého braku PŘED intenzivním vyhledáváním a důkladným osvojováním si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti se SKORO VŠEM našim předchůdcům, současníkům i následovníkům to nejhorší UŽ STALO A STANE!

3. Smiřováním se s UMLČOVÁNÍM pronikavých myslitelů a poctivých buřičů se SKORO VŠEM našim předchůdcům, současníkům i následovníkům to nejhorší UŽ STALO A STANE!

4. Smiřováním se s tím, že z TĚMĚŘ VŠECH nádherných dětí vyrůstají dodnes politicky i nepoliticky špinaví a hloupí PODLIDÉ (a tím také zločinci a šílenci mnohonásobní) se SKORO VŠEM našim předchůdcům, současníkům i následovníkům to nejhorší UŽ STALO A STANE!

5. Smiřováním se s degradací na tvory, duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, se SKORO VŠEM našim předchůdcům, současníkům i miliardám našich následovníků to nejhorší UŽ STALO A STANE!

6. NEBÝT jen fackovacími panáky pro pomocníky zlotřilých vládců, to patří k MINIMU politické i nepolitické vypěstlosti!

7. Zlotřilí vládcové se milionů ubožáků, potupně a pustošivě ovládaných, bát MAJÍ!

8. Organizacemi ZLOČINECKÝMI byly, jsou a budou VŠECHNY politické strany, tj. tlupy zločinců, bažících po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!

9. Za silné pomrzačení života MILIONŮ svých současníků zlotřilí vládcové měli a mají být UTRACOVÁNI jako dobytek, nakaženými nemocí šílených krav!

10. Podvolováním se svévoli i zvůli zlotřilých vládců NIC vskutku významného nezískáš, ale HODNĚ ztratíš, stáváš se tím dokonce HLAVNÍM viníkem na zmarnění i zhanobení svého života!

Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych nevyslovil také následující pravdy:

A) MINIMUM spravedlnosti vůči lžidemokratickým kuplířům takového kalibru, jako jsou V. Havel a V. Klaus, zahrnuje také jejich VYHÁNĚNÍ ze všech významných funkcí a ZABAVENÍ jimi nakradeného i naporazitovaného majetku; ODMĚNIT je i prezidentováním v naší zemi, to mohli a mohou jen lžidemokratičtí prostitutí a lžidemokratické prostitutky!

B) Až zatknou pronikavého myslitele a poctivého buřiče, pak už na spravedlnost NESMÍŠ jen čekat! Proti zlotřilým vládcům začni BOJOVAT, a to NA ŽIVOT A NA SMRT! Prodejné lokaje takových vládců IGNORUJ!

C) Ke zlotřilým vládcům jdi s kyjem, kladivem a sekyrou!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • •

TRADICE A VÝCHOVA JAKO ZÁKLAD KULTURY

Motto: „Ze všech běd je nejhorší pozbytí rodnou zemi.“

(Euripides, 480-406 př. Kr.)

Jan Amos Komenský si s sebou vozil v neklidném 17. století hrstku moravské hlíny. Tak drahá mu byla, když putoval do Polska, Švédska, Londýna, Uher i Amsterdamu, kde v roce 1670 umírá a je, bohužel, pochován v Naardenu, nikoli na milované Moravě. Byla to třicetiletá válka a vše, co ji předcházelo i následovalo, jež ho zbavila rodné země. Má tedy řecký dramatik Euripides, žijící ve 4. století př. Kr., pravdu. Říká nám to i lidová moudrost: „Kde se kdo zrodí, tam se i hodí.“

Láska k rodné zemi, k vlasti, je stejně přirozená, jako láska k nejbližším, rodičům, příbuzným, přátelům, známým. Láska má tu vlastnost, že se šíří od blízkého ke vzdálenému. Této její kvality si povšiml již Platon a také sv. Augustin (354–430). Láska je nadčasová, v ní se stýká lidský rod jak s generací minulou, tak i tou, která teprve přichází. Liší se od pravdy, kterou Leonardo da Vinci (1452 až 1519) nazývá „dcerou času“. Současník Leonardův, novoplatonik Marsilius Ficinus (1433 až 1499) nazývá lásku „tmelem vesmíru“. Jen ona má moc obnovovat věčně zelený strom života.

Protikladem lásky je nenávisť. Každá teorie, která rozněčuje nenávisť člověka k člověku, je zároveň pohřebištem, spouští, pohromou lidstva. Je-li láska opravdovým dobrem, je nenávisť opravdovým zlem. Blaise Pascal v 17. století však ví, že „když člověk opravdové dobro ztratí, cokoliv se může pro něho stát opravdovým dobrem“. Shakespeare pak ve svém sonetu volá: „A dobro spoutané a otročící zlu!“

Toho všeho je schopen člověk, obdařený rozumem, citem a vůlí. Je schopen za druhého položit život i život druhému vzít. Má sílu se zlu vzepřít, ale také je šířit. Schopnost lidské proměny lze využít ve směru dobra i zla. Moudrost lidského rodu spočívá právě v rozpoznávání dobra od zla. Dobro tvoří, zlo destruuje, rozkládá. Proto je tak důležité, aby člověk věděl, odkud přišel, kdo je a kam směřuje. Vědomí lidské sounáležitosti nám v sevřené formě odkázal téměř náš současník. Antoine de Saint-Exupéry:

„Proč se nenávidět?
Jsme na sebe napojeni,
jsme unášeni touž planetou.
jsme posádkou téže lodi.
A jako je dobré, měří-li
jednotlivé kultury své síly
a podněcují tak vznik nových syntéz,
tak je oblundné, když jedna druhou pohlcují.“

Jiný náš současník, Alexandr Solženicyn, říká: „Národy jsou bohatstvím lidstva a je nepochybné, že národy jsou barvami lidstva, že i existence různých plemen byla od samého počátku záměrem Stvořitele. Kdyby národy zanikly, bude lidstvo šedivé a jednotvárné, jako kdyby všichni lidé nabyli stejného vzhledu a stejné povahy“. Moudrost lidstva spočívá v tom, že zná své kořeny. Ty je ovšem možno ničit a zničit. „Abyste zničili lid, musíte nejprve zpřetrhat jeho kořeny,“ říká Solženicyn a doplňuje tak výrok významného pedagoga, J. H. Pestalozziho (1746–1827): „Vezmi a znič ptáku hnízdo, zničíš i jeho. Znič lidem rodinný krb, zničíš národ.“ Oba autoři věděli moc dobře, o čem mluví, zažili destrukci revoluce i války.

Marxův obdiv k velké revoluci francouzské, jejíž důsledky poznal Pestalozzi ve zničených domovech a opuštěných dětech, můžeme a musíme označit jako nekrofilní pojetí vývoje lidstva. Tato teorie staví na vykořenění člověka a také sejí daří především tam, kde člověk už nešťastným vývojem vykořeněn byl. Marx v 19. století snil o odnárodnění a odkulturnění lidstva. Celosvětová říše – dle Marxe – bude tvořena lidmi bez národní kultury, bez zvyků a tradic. Dosáhne se jí permanentní revolucí.

Žák Marxův, Herbert Marcuse (narozen 1898 v Berlíně, od nástupu Hitlera v USA, zemřel 1979) nás poučuje takto: „Tradiční revoluční idea a tradiční revoluční strategie skončily. Tyto ideje vyšly z módy. To, co musíme provádět, je jistý druh postupující a šířící se desintegrace systému.“ V knize „Eros und Kultur“ se snaží o syntézu marxismu a freudismu. Názory Marcuseho na americkou industriální kulturu jsou obsaženy v jeho dvousvazkové práci „Kultur und Gesellschaft“. Zde konstatuje, že svět skutečně, humanitní kultury mizí. Je ničena poslední oblast duchovní autonomie a opozice, zástita a útočiště před technologickým totalitarismem. Ten, dle něho, nevyplývá z politických souvislostí, ale z technických daností.

Technický pokrok – dle Marcuseho – znamená rostoucí schopnost společnosti překonávat těžkou práci a nouzi i konflikty mezi přáním a skutečností. Avšak zároveň je to právě tento pokrok a jeho využití, co brzdí porozumět příčinám konfliktů a znemožňuje jejich účinné řešení. Tak se stává, že potřeby člověka jsou uspokojovány metodou totálního dirigování. Potřeby jedince mají upevňovat stávající systém.

Marcuse byl kritický žák Karla Marxe. Spolu s Italem, Antoniem Gramscim (1891–1937) přesáhli svého učitele v tom, že propagují infiltraci, nikoli konfrontaci. Doporučují pracovat proti zavedeným institucím prací v nich. Takto mají být postupně změněny všechny kulturní systémy: umění, věda, morálka, právo, náboženství. Podle Gramscioho je nezbytné nutně změnit kulturu Západu. Tato změna vyžaduje dlouhý pochod institucemi - školami, novinami, divadlem, rádiem. Televizi Gramsci neznal, zemřel v roce 1937. Nejdůležitější a první institucí, proti níž je nutno bojovat, je rodina.

György Lukács (1885–1971), lidový komisař kultury Maďarské republiky rad Bély Kuna a dlouholetý člen Maďarské akademie věd, byl přesvědčen, že cesta ke zničení rodiny vede přes revoluční sexuální politiku a rané sexuální vzdělávání. Erich Fromm (*1900 ve Frankfurtu nad Mohanem, od roku 1932 v USA) tvrdil, že rozdíly mezi pohlavími nejsou biologické, ale kulturní. Je pokládán za otce-zakladatele feminismu. Theodor Adorno (1903–1969, z Německa odchází v roce 1934 do Anglie, pak v USA) vidí v rodině dokonce kolébku fašismu.

Patrick J. Buchanan ve své knize „Smrt Západu“, vyd. v roce 2002 v USA, říká, že „kulturní marxismus má úspěch v tom, v čem sovětský marxismus selhal“. „Z Ameriky se stal ideologický stát, umírněná tyranie, v němž je nová ortodoxie vynucována nikoli policejními agenty, ale inkvizitory populární kultury. Pusťte si televizi a dívejte se. Revoluční hodnoty ovládají média.“ Sám Adorno již v 50. letech řekl, že osvěta, dělaná médii, je podvod.

Shora jmenovaní pánové, Lukács, Gramsci, Adorno a Marcuse jsou klíčovými osobami tzv. kulturní revoluce, která v USA probíhá od 60. let minulého století. Úspěch této revoluce lze vystopovat v manipulaci mladých prostřednictvím médií. Již koncem šedesátých let je tu Hnutí za svobodu v Berkeley, Dny hněvu v Chicagu, studentské bouře v de Gaullově Paříži. Poválečná generace mladých měla poválečný blahobyt, bezpečí, svobodu a televizní vzory z pořadů, vysílaných po celém světě. Důležité je, že měla stejnou chůvu: televizi. V našich, českých a slovenských podmínkách, se této chůvě dostává patřičného uplatnění až po roce 1989.

V USA napomohla kulturní revoluci zvláštní forma křesťanství. Je založeno na Kalvínově přesvědčení, že Bůh bohaté miluje, chudé chudobou trestá. Toto mínění je v příkrém rozporu s učením Kristovým, s evangeliem. Bedřich Engels dokonce mluví o kalvinismu jako o ideologii „nejrozhodnější“ části buržoazie. Kladem jeho je, že nabádá k pracovitosti. Od 16. století ovlivnil řadu zemí západní Evropy a především z Anglie se rozšířil do USA.

Kalvinismus je v rozporu se samotnou podstatou náboženství, chápeme-li je jako zvláštní formu naděje. Uprostřed 19. století říká Alexis de Tocqueville: „Náboženství je zvláštní formou naděje a je právě tak přirozené pro člověka, jako naděje sama. Jen v důsledku nějakého rozumového poblouznění a mravního násilí, jehož se dopouštějí na své přirozenosti, se lidé odvracejí od náboženské víry. Nevíra je tedy náhoda, víra je trvalý stav lidstva.“ Ztratí-li člověk naději, je ochuzen ve svém lidství. Toto ochuzené lidství, zbavené víry, naděje a lásky, se pak vyjevuje jako revoluční element jak v revolucích 18. století, tak i v revolucích 19. a 20. století.

Náboženství, jako zvláštní forma naděje, bylo a je bázovou vrstvou kultury, pokud tuto chápeme jako to, co člověk na této zemi vytvořil a co lidskému rodu prospívá. Náboženství včleňuje člověka do širší dimenze společenské, přírodní a vesmírné. V náboženství se pak jednotlivé kultury odlišují tím nejpodstatnějším a také se v tom nejpodstatnějším stýkají. Neboť odlišení a totožnost jsou dvě stránky téže věci. Proto všechna náboženství, ač odlišná, cítí tíhu ateismu. Ateismus omezuje člověka na sebe sama, izoluje ho uprostřed druhých, uprostřed přírody i vesmíru. V této izolaci musíme pak vidět kořeny soudobého zla: narkomanie, terorismu, rasismu.

Izolace je pro člověka nesmírně těžká. Podle Romaina Rollanda jen svatí a blázni dovedou být sami. A proto také „božská prozřetelnost nedovoluje, aby v kterékoliv době byla kterákoliv část světa zbavena zcela náboženství, i když připouští, aby na různých místech a v různých dobách byly zachovány různé způsoby uctívání Boha. Tak je možné, aby z této rozmanitosti, panující ve světě, se podle božského příkazu rodila úchvatná krása“ (Marsilio Ficino, latinsky Marsilius Ficinus 1433–1499). Toto vpravdě renesanční pojetí náboženství můžeme i dnes přijímat, neboť staví na vzájemné účtě, vylučuje nesaňenlivost a pohrdání.

Z tohoto zorného úhlu musíme také vidět soudobý útok na rodinu a její významné výchovné poslání. Útok na rodinu, vedený především ve jménu svobody individua, je především útokem na citovou výchovu jedince. Ta je nezastupitelnou školou či širším společenstvím. Citově nerozvinuté dítě je kruté, destruktivní a – nešťastné. Z dětství mnoha významných lidí můžeme pochopit, co pro celoživotní dráhu znamená citová výchova v dětství. S její absencí se setkáváme u Rousseaua, Robespiera i u Gottwalda. S dětstvím na cit bohatým např. u Schweitzera.

Volné soužití muže a ženy, bez ohledu na potomstvo, propagoval v 19. století Bedřich Engels. Svými teoriemi velmi nešťastně ovlivnil nejmladší dceru Karla Marxe. Spáchala ve svých 42 letech sebevraždu. Ztratí-li člověk naději, odchází. Proto jsou teorie, likvidující v člověku víru, naději a lásku, smrtonosné, nekrofilní. Takovými teoriemi je jak Engelsův útok na rodinu, tak Freudova sexuální revoluce i Marcuseho „universální princip slasti“. Půjde-li přetváření institucí (světských i církevních) v 21. století touto nekrofilní cestou, bude vážně ohrožen život na celé naší planetě. Neboť v důsledku technického pokroku jsme dnes už jedno planetární lidstvo. Bude ohrožen nejen život člověka, ale i nižších forem života. Mnohé druhy ptactva i zvěře „péči“ člověka již nenávratně zmizely.

Všechna světová náboženství – a zvláště pak učení Konfuciovo – vedou člověka k úctě ke stáří. Už Komenský v 17. století věděl, že je důležité, aby člověk na sobě pracoval celoživotně. Proto mluví i o škole stáří a dokonce o škole smrti. Jak se připravit na odchod, to promýšlel i velký Říman, Marcus Tullius Cicero (106 až 43 př. Kr.) vynikající znalec řecké kultury. Ciceronovo dílo představuje dovršení řecko-římské kulturní syntézy a silně ovlivnilo evropské prózy a filozofie. Axiómem kulturní revoluce je ateismus. Ten odpoutává jedince od úcty ke stáří, propaguje kult mládí a síly, která není zakotvená, a proto je snadno použitelná ve válkách i revolucích. Kdo ostatně šel v Německu především za Hitlerem? Mládež. Tak tomu bylo i v Mussoliniho Itálii a v Gottwaldově i Havlově Československu.

Pád úcty ke stáří, k vytrvání, je zároveň odklonem od tradic a zvyklosti ve všech oblastech kultury. V oblasti pracovní, etické, estetické i náboženské. Nectíme-li stáří, nectíme ani jeho životní zkušenost, plody jeho činnosti v oblasti duchovní i materiální, to, co bylo životem prověřeno jako dobré. Člověk se rodí jako neopakovatelný jedinec, s vlastním rozumem, citem a vůlí. Vše, co má, může mu být zcizeno lstí, klamem, zavádějícími informacemi. Psychologická válka, na níž kulturní revoluce staví, není válkou zbraní, je válkou pojmů. Neříká snad Orwell, že „slova jsou zbraně“? Jak jinak by ostatně prováděl člověk revoluce a války, jež ho vrhají do neutěšených životních podmínek?

Soucitění a odčinění není ani tak plodem poučeného rozumu, jako zdravé fantazie, představivosti, a s ní spjaté empatie, vnímavosti ke všemu, co člověka obklopuje. Stane-li se ovšem naše fantazie chorobnou, nejsme schopni ani soucitění, ani odčinění. Proto také mediální kultura, plně ve službách kulturní revoluce, působí především na naši představivost, fantazii. Luis Buñuel (1900–1983) španělský filmový tvůrce, mluví o mediální kultuře jako o velkém nebezpečí lidstva, neboť si uvědomuje právě její sugestibilitu, a tudíž zneužitelnost. Alvin Toffler, americký sociolog, se už v šedesátých letech minulého století, vyjádřil v tom slova smyslu, že nebylo potřeba jít cestou Marxovy diktatury proletariátu, kdyby média rychleji prorůstala společností. Dnes je mediální kultura plně ve službách kulturní revoluce.

Poslyšme, jak se k současné situaci Evropy a Západu vyjadřuje významný americký politik, poradce tři amerických prezidentů (Nixona, Forda, Reagana), Patrick J. Buchanan: „Velká evropská válka trvala od roku 1914 do roku 1989. Fašismus a bolševismus byl zlikvidován. Tím však nenastal konec dějin. Válka proti inter-

nacionálnímu komunismu sice skončila, začal však nový zápas. Je to rozhodující konflikt 21. století. Bude se v něm rozhodovat, zda jedinečné kultury Západu přežijí, nebo zda se stanou subkulturami multikulturního kontinentu.“ (P. B.: Smrt Západu, str. 326)

Staneme se jedinci bez viry, bez naděje a bez lásky? Bez lásky, která jediná může být pojátkem planetárního lidstva? Touha po moci a majetku rozděluje, ničí v člověku to nejvznešenější, co má: schopnost milovat, soucítit, odpouštět, tvořit skutečné duchovní a materiální hodnoty.

„Nechápete, že jsme někde sešli z cesty?
Lidské mraveniště je bohatší než dřív.
Máme více výhod a volného času,
a přece nám chybí něco podstatného,
co těžko dovedeme určit. Cítíme se méně
být lidmi, ztratili jsme něco z tajemných výsad.

Aby byl člověk svobodný, je především
potřeba, aby byl člověkem.
A tak zjistíte, že podstatou všech problémů
je problém člověka.“

Antoine de Saint-Exupéry

Tento problém musíme řešit my sami, za spoluúčasti všech, kdož jsme se narodili lidmi. Technický pokrok nám jej nevyřeší. Bude-li se navzájem klamat, ze začarovaného kruhu se nedostaneme.

DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

• • •

III. ODBOJ A STALINSKÝ SLOVNÍK SOUDRUHA GROSPÍČE

Pozdě, ale přece! Tak se dá nejlépe ocenit iniciativa našich zákonodárců ohledně zákona o uznání III. odboje. Přesto je nezbytné zákon přijmout a dotáhnout do konce morální i finanční rehabilitaci všech aktivních účastníků [treti-odboj.jpg](#) III. odboje. Mezi ně samozřejmě napatří aktivní budovatelé komunistického režimu z 50. let, kteří se probrali ze svých budovatelských snů v 60. letech a hráli si nejprve na reformátory a později i na disidenty. Dle podobné logiky by mezi odbojáře patřili také Pavel Kohout s Gustávem Husákem, ale i Rudolf Slánský a Bedřich Reicin.

Na rozdíl od politiků na tomto poli velký kus práce vykonali čeští historici a badatelé, kteří na dané téma za posledních 20 let vyprodukovali desítky monografií a stovky článků. Posledním počinem na toto téma je sborník „Třetí odboj. Kapitoly z dějin protikomunistické rezistence v Československu v padesátých letech 20. století“, který vyšel za edičního vedení Václava Vebera a Jana Bureše.

Smutné je, že představitelé komunistické strany stále nehodlají tuto skutečnost vzít na vědomí. Naposledy ústy poslance Stanislava Grospiče zaútočili na podstatu zákona o III. odboji, když tento bolševický pohrobek za použití přihroublého stalinského slovníku přirovnal zákon k norimberským zákonům z éry nacistické Třetí říše. Soudruh Grospič si plete pojmy s dojmy a měl by se za své sněmovní extempore stydět a omluvit. Je otázkou, zda podstatou jeho projevu není přímo schvalováním komunistické genocidy, páchaném na vlastním obyvatelstvu v rámci třídního boje, což by mohl být důvod i k zákazu KSČM coby nedemokratické politické strany.

BC. JAN KOPAL

NENAPRAVITELNÍ A NEPOUČITELNÍ

Patří ke koloritu různých potlachů Sudetoněmeckého landsmanšaftu, že se na nich spílá, vyhrožuje a plive po České republice a jejich představitelích. Zvláště po těch, kteří odmítají sudetským Němcům poklonkovat a omlouvat se, tak jako činil blahé paměti Václav Havel a jeho suita. Havlova omluva sudetským Němcům bezprostředně po roce 1989 vypustila nebezpečného džina z lahve a byla bezprecedentním a neuváženým krokem majícím fatální následky.

Vrcholem trapnosti a necitlivosti sudetských štváčů je to, že si nedají pokoj ani v historický den vypálení Lidic nacistickým Německem a jeho přísluhovači, na kterém měli sudetští Němci také svůj bezprostřední podíl (známý je např. postoj K. H. Franka). Namísto uznání viny a pokorné žádosti o odpuštění jen drze provokují a urážejí odbojáře a potomky obětí německých válečných zvěrstev.

V takovýchto chvílích jsem hrdý na našeho prezidenta, který dlouhodobě svým politickým vystupováním dokazuje, že stojí na straně českého národa a historické pravdy. Plně v duchu husitských tradic a pojetí českého národa v duchu Františka Palackého a Františka Ladislava Riegra. Dokud bude tento státník a politik v čele našeho státu, nemusíme se obávat o udržení národní suverenity.

Bc. Jan Kopal

O MALOSTI JEDNOHO POLITICKÉHO EMBRYA

Velkodušnost, ušlechtilé rytířské ctnosti a prostý respekt k protivníkovi jsou pro pana Bohuslava Sobotku evidentně cizími pojmy. Dokazuje, že prozatím nedorostl formátu svého nejslavnějšího polistopadového politického předchůdce Miloše Zemana, který souběžně dokázal s Václavem Klausem efektivně politicky soupeřit, ideově se přit do krve, a přitom zůstat lidsky kolegiální, ne-li přímo v osobní rovině se nacházet přímo v přátelských vztazích.

Jen ubožák bez nonšalance a úrovně může sebe a své spolustraníky odrazovat od účasti na významném životním jubileu hlavy státu jenom proto, že s prezidentem v dílčí otázce nesouhlasí. Tak nejedná státník, tak jedná titěrák okresního formátu, který se jako brouk hovnivál soustředí pouze na svou kuličku hnoje a nevidí ani za nejbližší kopeček. Naštěstí ne všichni sociální demokrati jsou slepé stádo a ze stejného těsta, jak svědčí příklad Michala Haška, který předpokládá, že hejtmani jsou dospělí lidé a mají vlastní rozum.

Je vidět, že papírový šéf socialistů se toho nejen v politice ještě musí mnoho učit. Jinak mu hrozí, že zůstane nadosmrtní pouhopouhým vysmívaným kadetem Bieglerem, který nikdy nedoroste maršálské holi a může si o ní nechat jen zdát. I když pro nás ostatní možná bohudík...

Bc. JAN KOPAL

SKUTEČNÉ A FIKTIVNÍ DĚJINY aneb Čím dál pravdivější dílo Miroslava Dolejšího

Dovolte mi upozornit na to, co každý ví, čím každý přemýšlejší člověk žije. Označením „přemýšlejší“ myslím jedince, uvažující o sobě, o své životní cestě, o výběru svého řemesla, povolání. Tedy: co každý ví? Každý přece zná své osobní osudy a životní cesty, svou osobní paměť. Je sám sobě svědkem, pozorovatelem a také automaticky hodnotitelem. Absolutní banalita!

A nyní opak! Zde se chci zastavit u „souostroví“ pojmu, jako je dobro, zlo, etika, svědomí. Název, slovo „Svědomí“ také použil čl. politický vězeň a pak uprchlík zpoza železné opony na druhou stranu Milo Komínek pro vydávání politického časopisu stejného jména v Kanadě „Conscience – Svědomí“. Po smrti vydavatele Milo Komínka Wikipedie vydává tento časopis jeho paní se spolupracovníky. Obrovskou výhodou pro pochopení čl. dějin je návrat rodiny Milo Komínka do roztrhávaného, unitárního Československa a zaznamenávání rozbití mnoha tradic v přímém přenosu z pohledu aktivního novináře, myslitele a letitého politického vězně komunistů, který měl to štěstí, že se dožil dne svého propuštění z vězení, našel pak slušnou manželku a stačil „zmizet“ za železnou oponu ještě před srpnovou okupací SSSR 21. 8. 1968.

Rodina se naštěstí sešla v exilu a po „šmirglu“ či „sametu“ se přestěhovala domů – na Ostravsko.

Svázané ročníky Svědomí jsou jedním z nejlepších pramenů k poznání skutečných dějin. Myslím i ty „malé“, osobní dějiny, každodenní osobní zkušenost každého jednotlivce a jeho rodiny. Skutečnosti, události, děje jsou fakta a jsou neměnné, avšak jejich výklad a naše vlastní hodnocení podléhá obyčejnému procesu stárnutí, zkreslování a zapomínání. Jedinců s dobrou či fenomenální pamětí je minimum, ale psaný text trvá od hliněných tabulek, přes nápisy tesané do kamene, přes papýry, oslí kůže – až po dnešní noviny, časopisy a knihy, přes jejich moderní rozšíření světem fotografie statické i dynamické (filmu), světa zachycování obrazů. I dokumentů, které zachycují zvuk, od voskových válečků, Edisonova fonografu, kdy stačilo podobně natlouci hřebíčky do dřevěných válečků (tehdy zvaných flašinet či orchestrion) – jako první programy světa počítačů... Přes pokrok boje „stejnoseměrných“ a „střídavých“ vynálezů distribuce elektřiny a dalších spotřebičů o prodej nejrůznějších vymyšleností cesta naší civilizace šla přímočaře do světa řemesel i výroby a vojenství – války.

U války bych se chtěl více zastavit a zdůraznit podvojnost všech zde uvedených technických vymožeností. Z více hledisek. Představme si restauraci v době před Prométheem, který podle řeckých bájí a tradic přinesl lidem oheň. V lepším případě by vyzval hostinský hosta, že když chce čerstvé maso na paprice, půjde se na sousední opice, a kde si natrhá papriky, mu ukáže... V horším případě naivní host v hospodě „Pokrok“ (nic není vymyšleno, vše existovalo!) byl umlácen sekeromlatem a podáván rodině hostinského s čerstvými paprikami. Po vynálezu využití ohně dodnes svědčí mnozí misionáři v zemích Nového světa, že jejich bratři a sestry v Kristu byli ubiti a snědzeni. To vše ve 20. století – století pokroku a humanity a ve jméno „pokroku“...

Jako vnuk si pamatuji šeptandu svých prarodičů o tom, že „bolševici v Rusku jedí děti“. Teprve později bylo uvedeno, jak k podobným situacím docházelo: ve válkou zbídačelých územích, kde vojenská vyrabovala všechny potraviny, přeživší lidé jedli mršiny... I lidské. Je to i případ Petrohradu, když byl přejmenován na Leningrad. Hitler se rozhodl město obklíčit a nebombardovat, jen vyhladovět.

Seriózní svědectví z té doby popisují, že velká část hlady zemřelých v Leningradu při pohřbívání byla lehčí o okrájené maso...

Ohavné téma, svědčící o tom, kam děsivá bída lidí může vést. A naposledy připomínka z tohoto „ohavného soudku“, ze soudobých „lidských“ dějin začal přibližně dvoutýdenní židovský festival Devět bran, který vede rodina zesnulého Arnošta Lustiga, letos zemřelého, který se do dějin zapsal svým nesmrtelným vyprávěním o tom, jak prý v koncentráku v Osvětimi vařili Židům polévku ze Židů...

Mýty a lži versus pravda

V úvodu jsem vzdvihl absolutní prioritu osobních zkušeností a znalostí, získaných od rodiny a pak čtením úplně všeho, co každý přečetl ve svém životě. A v našem 20. a 21. století také toho, co mohl člověk slyšet a vidět jako dokument v rádiu, v televizi, ve filmu – a nyní i na internetu. Moderní záznamy lze archivovat a jsou tedy dostupné, pokud nebyly cenzurovány či zničeny.

Náštesti lze jako „dokumenty“ vytvořit výroky veselých kmotrů, profesionálních humoristů, recesistů a srandistů, jako byl arcisrandista a neúnávný vypravěč vtípů a humorných příhod i historik, zesnulý spisovatel Arnošt Lustig, od něhož máme v archívech České televize zaznamenanou i onu výše zmíněnou příhodu.

Festival Devět bran je významnou, letitou akcí židovské kultury. A je třeba podporovat fakt, že dílo Arnošta Lustiga je stále připomínáno. Dodnes! Chci jen upozornit, že tento výrok veselého kmotra „koncentračnického“ humoru je základem vážně míněných politických mýtů a lží. Jde o popírání toho, co se v dobových zařízeních, jako byla Osvětim, skutečně dělo.

Proto jsem zde připomněl rozsáhlé svědecké dílo politického vězně komunistických koncentráků, Milo Komínka, který nejen přispíval do krajanských novin, nýbrž i vytvořil dokumentární pramen pro svědectví o hrůzách komunismu – časopis „Conscience/Svědění“ a doplnil je životopisnou knihou „I pod oblohou je peklo“. Pamětníci znají jeho vystoupení v kanadské soukromé televizi MacLean Hunter Cable TV 10 v Torontu (Kanada) z edice „Profily významných exilových osobností“... Mám na mysli vysílání v kabelové TV 10 v lednu a únoru 1992, kdy si Dr. Josef Čermák povídal ve studiu s Milo Komínkem. Člen Nového divadla v Torontu Tomáš Mašek také přečetl několik ukázek z Komínkovy knihy „I pod oblohou je peklo“...

Zanedlouho budeme mít od této zvláštní doby, kdy se vydavatel „Svědění“ Milo Komínek rozhodl pro exil i domov zopakovat své „soukromé“ životní zkušenosti a publikovat je doma v Kanadě a pak ve staronovém domově – v Československu. Ovšem Československo bylo po 29. 12. 1989, kdy úřad prezidenta ČSSR převzal Václav Havel, za pomoci jeho kolegů z kruhu okolo bývalé StB rozbito, a to právě v průběhu roku 1992.

Silvestrovský opilecký mumraj za bouchání šampaňského a třeskotu střepů lahví, osvětlovaný petardami a ohňostrojí o půlnoci 31. 12. 1992, se stal zrozením nového státu, respektive dvou. Jako Afrodita se zrodila z pěny, tak se Česká republika a Slovenská republika zrodily také z pивní pěny a bublinek silvestrovského šampaňského... Stačilo 20 let střízlivění „sametem“ opijené československé veřejnosti než vystřízlivěla? Kdo pochopil?

Je tu někdo, kdo pochopil, že velkolepý mumraj, který nastal po 17. 11. 1989, je jen součástí těžko zapomenutelného festivalu, obdoby Devíti bran, hraného nejméně 3 500 let ± 100 či 200 let?

Odpověď zní: ano. Je tu přece sborník „Conscience/Svědění“ a celá řada přispěvatelů, autorů jak časových, tak nadčasových. Zde, v roce 2011, chci připomenout dílo rodiny letitých politických vězňů Dolejších. Miroslav a Josef Dolejší prošli redakcí „Svědění“ v době přesídlení redakce do Československa a jeho zbytků. Vše vyšlo... Vše je minulostí, ale živou!

Je tomu už dlouhých 10 let, co zemřel Miroslav Dolejší. Jako 19 let vězněný komunisty byl propuštěn nevyčísitelně nemocný rakovinou následkem práce v komunistických uranových dolech a let týrání v kriminálech. Dožil se „sametového“ převratu, spojeného s událostmi 17. 11. 1989. Téma podivného „šmirglu“ či „sametu“ (jako libo) jej tak zaujalo, že celou situaci podrobil zkoumání dle svých zkušeností a svědomí. Svého svědomí, podloženého těžko sdělitelnými osobními zkušenostmi: Za pomoci jím prostudovaných dobových dokumentů, které jsem zde poctivě zmínil (počínaje sumerskými hliněnými tabulkami a konče tehdy dobovým tiskem a TV zprávami), za pomoci svého bystrého intelektu a výborné paměti – složil toto sametové „puzzle“, podivnou skládačku pádu „železné opony“, do knihy Analýza 17. 11. 1989.

Jen zde opět připomeňme, že Václav Havel a jemu věrní proti němu (= Miroslavu Dolejšímu) rozpoutali soudní štvanici, která pak rozštěpila nejen organizaci politických vězňů (Konfederaci politických vězňů – KPV), ale celou československou veřejnost. Na známé, osvědčené „korouhvičky“ a „sameťáčky“ a na „hledáče pravdy“.

Dovolte mi předložit výsledek 20leté verifikace správnosti „Analýzy 17. 11. 1989“ a začneme tím, že dáme veřejnosti k dispozici text „Analýzy“, označený za správný Dr. Josefem Dolejším, bratrem nezapomenutelného Miroslava Dolejšího. Naleznete jej v rubrice Dokumenty doby.

14. 6. 2011

MIROSLAV MÜLLER

VZPOMÍNKA NA AUTORA ANALÝZY 17. LISTOPADU 1989

„Rychlá varianta hospodářské reformy V. Klause způsobí hospodářský a sociální rozvrat, jehož cílem je podstatné snížení hodnoty národního majetku a jmění. Krycím cílem je konvertibilita čs. měny. Zahraniční investoři a potenciální věřitelé vyčkají poklesu hodnoty národního majetku (znehodnocení uzavíraných tovarů apod.), protože to sníží ceny, za které potom, v druhé fázi, tento majetek koupí. Rovněž bude dosaženo poklesu ceny pracovní síly prostřednictvím nezaměstnanosti. Velmi značné úspory obyvatelstva budou likvidovány postupným zdražováním ...“ (M. Dolejší: Analýza 17. listopadu, vydaná r. 1990)

Mnozí lidé dnes s poněkud podezřelým zpožděním vyjadřují údiv nad rozkradeným a ze země vyvezeným národním majetkem ve výši minimálně 3 biliony korun. Rozkrádání nadále bez omezení a odporu pokračuje. Když Miroslav Dolejší počátkem roku 1990 upozornil na hrozbu vzestupu zločinců, politických prostitutů a lidské lůzy do nejvyšších státních funkcí, požadovali uvědomění občané v této nešťastné zemi jeho uvěznění jako bonus k 19 letům kriminálu z let totality.

Lid jásal nad sponzorovanou naivitou a dobrosrdečností jakéhosi Havla-Lahváče Veškrny, tleskal Tunelfotrovi Klausovi s jeho Koženou privatizací, slzel nad dobráckým opilstvím Jezevce Zemana a byl lidsky dojat kariérou nezralého maníka Standy Výpravčího, který se v roli premiéra tak trápil pomocí sociálně potřebným, až z toho chudák sám zbohatl a byl nucen utratit miliony za nákup nemovitostí (dači) na Floridě u Velkého Bratra. Přinesl tak osobní obět pracujícím lidu, stejně jako mnozí další „levicovní“ figuranti této tragikomické scény. Vzpomeňme jen odborářské bojovnosti Táty Falbra, podvodné kreativity Saši Radara, inseminátorky na býčí farmě a zpěvačky proamerických songů Krásné Parkanové a mnoha dalších. Co jméno, to výkvět lidských záporných kvalit

a individuální zhovadilosti. Že prezident tohoto „státu“ krade při zahraničních návštěvách propisovací tužky, už nemůže nikoho překvapit a je pouhou třešničkou na dortu.

Jsmo zde, v této kdysi prosperující, nezadlužené a stále ještě krásné zemi, postupně zbavování všech jistot, výsledků své celoživotní práce, zdraví a radosti ze života. Že údajně nejsou peníze na důchody, na zdravotní péči, školství, pomoc potřebným, na vědu a technický rozvoj, není způsobeno žádnou globální krizí a akutní potřebou úspor, ale nenasytnou chtivostí parazitické „elity“, která pro uspokojení své marnivosti, touhy po moci a majetku je ochotna obětovat VŠE mimo sebe!

Lidu se ovšem dostane ve vrchovaté míře dramatických sportovních utkání, debilizančních televizních seriálů, veřejné politické masturbace politiků a podřadných potravin v levných obchodcích. Mnozí s tím jsou stále ještě spokojeni. Ti, co kradli ve velkém, spekulovali a hrabali majetek, se budou cítit bezpečně a na koni až do poslední chvíle (!).

Všechno to bylo autorem Analýzy 17. listopadu předloženo veřejnosti s náležitým předstihem již před jednadvaceti lety. Snad bylo možné situaci počátkem roku 1990 ještě modifikovat a pozměnit, dnes už to možné NENÍ, nečičme si navzájem iluzí. Potenciální změny v budoucnosti budou velmi bolestivé. Miroslav Dolejší, dlouholetý politický vězeň, zemřel uštván politickou lůzou dne 26. 6. 2001.

Ten, kdo není spojen se stávajícím politickým establishmentem osobní prostitucí, kariérou, vděkem a ambicemi či postavením a majetkem, dá Mirkovým myšlenkám, prognózám a rozborům bezvýhradně za pravdu, neboť námi všemi nabyté zkušenosti za uplynulých jednadvacet let je PLNĚ POTVRZUJÍ a není k nim alternativy!!!

Čest jeho památce!

JOSEF DOLEJŠÍ

• • •

PŘED DESETI LETY ZEMŘEL MIROSLAV DOLEJŠÍ

Jsou osobnosti, jejichž význam s plynoucím časem vzrůstá. A naopak: ty, které se stávají „politickými“ mrtvolami ještě za svého života. Bývá tomu často navzdory úporné snaze prorožimních sdělovacích prostředků „zadupat do země“ ty nepohodlné, kdežto za peníze daňových poplatníků a koncesionářů veřejnoprávních sdělovacích prostředků dělat permanentní reklamu (přímou i nepřímou) těm druhým „osobnostem“.

Během jednadvaceti let nového, posttotalitního režimu v naší vlasti jsme si zvykli na ledacos. Momentálně si zvykáme na to, že Nečasova vláda, bojující slovy proti korupci a připravující „reformy“, které žádnými reformami nejsou, ve skutečnosti vede boj o své politické přežití. Zda v tomto zápase sáhne i k zákazu KSČM, po němž volají skuteční stoupenci svobody a demokracie od Listopadu 1989, ukáže teprve čas...

K tomu všemu dodejme, že dvě polistopadové dekády se „plácáme“ v problémech, jež se dají pojmenovat několika slovy: nechota a strach politické reprezentace vyrovnat se s komunistickou minulostí (včetně té vlastní), najít odvahu „odstříhnout se“ od hanebné minulosti 42 let „rudé“ diktatury a vykročit na cestu skutečné svobody a demokracie. A také: začít už konečně budovat právní stát, nikoli o něm neustále jen žvanit.

Když se zeptáte příslušníků naší nejmladší generace na to, co vědí o době před Listopadem 1989, zjistíte, že je toho žalostně málo,

nebo vůbec nic. Podle toho, co jsou rodiče a prarodiče dnešní mládeže ochotni přiznat ze své osobní „minulosti“. Vždyť ne každý byl před rokem 1989 odpůrcem komunistického režimu (nikoli jen „profidisidentem“). A jak známo, tehdejší vládnoucí KSČ měla 1 700 000 členů (na 15milionový stát docela vysoké číslo)!

Ale vraťme se k tomu, o čem jsem se zmínil již v úvodu tohoto článku. Osobností, jejichž jméno se nepodařilo vymazat z dějin navzdory difamačním kampaním na jedné straně a „mlčení“ o nich v oficiálních sdělovacích prostředcích na straně druhé, není v této zemi mnoho. Jednou z nich je bývalý politický vězeň komunistického režimu, dvakrát vězněný disident – Miroslav DOLEJŠÍ. Od jeho úmrtí uplynulo v těchto dnech rovných deset let.

Jsem velmi zvědav, kolik sdělovacích prostředků a zda vůbec si připomenou toto výročí. Berme to jako jakýsi „test svobody slova“ v tom našem „právním“ státě. Troufám si tipnout, že v oficiálních médiích zaznamenáme nanejvýš tak cudné mlčení. Ostatně – jako doposud.

Těm dříve narozeným čtenářům, kteří ještě neztratili chuť zabírat se o dění kolem sebe, nemusím osobu Miroslava Dolejšího nijak zvlášť představovat. V tomto článku jde spíše o to upozornit na toto výročí mladé lidi, kteří se narodili v uplynulých dvaceti letech. Většina z nich totiž žije v přesvědčení, že všechno v naší zemi je v pořádku, že komunismus je minulostí a že máme před sebou jen „růžovou“ budoucnost. Tak to ale není! V historii není nic navěky a případný zvrat ve vývoji je vždycky možný...

Miroslav Dolejší se dostal do rozporu s komunistickou mocí ještě jako student. Dopustil se z dnešního hlediska jen těžko uvěřitelného „zločinu“: pověsil v klubovně ČSM (= tehdejší organizace mládeže) anglickou vlajku. Jen obtížně byste dnešním středoškolkům vysvětlili, co na tom bylo „protistátního“. Vždyť dnes je to naprosto normální a nikoho to nepohoršuje. Ne tak komunisty v dobách „rudého teroru“.

V nesdělitelné atmosféře 50. let 20. století však věci měly úplně jiný průběh: M. Dolejší byl nejprve vyhozen ze školy. Následoval tábor nucených prací, zatčení StB a první pobyt v komunistických věznicích a koncentračních táborech (1951-1960) za „velezradu a špionáž“. Během 60. let 20. století pracoval M. Dolejší jako technik. Pak přišlo nové zatčení, odsouzení a další léta ve vězení. V r. 1976 byl odsouzen za „pokus o vyzvědačství“ na dalších 11 let odnětí svobody (1976-1985); s podlomeným zdravím byl propuštěn ještě před uplynutím trestu. Celkem tedy strávil M. Dolejší v komunistických „nápravných zařízeních“ 19 let.

Když došlo v Listopadu 1989 k předání moci do rukou předem připravené politické garnitury „profidisidentů“ v čele v V. Havlem, byl to právě M. Dolejší, tehdy jeden z významných představitelů nově založené Konfederace politických vězňů (KPV), kdo se začal intenzivně zabývat problematikou „pozoruhodného“ pádu komunistických režimů v zemích východní Evropy během několika měsíců druhé poloviny roku 1989. Výsledkem se stala známá „Analýza 17. listopadu 1989“, jež byla poprvé otištěna v září 1990 v tehdejší deníku Expres.

Fakta, zveřejněná M. Dolejším, představovala natolik výbušnou směs, že v samotném začátku „revoluce“ byla schopna demaskovat před celým národem „loutkové divadýlko“, jež bylo s naivním lidem sehráno. A jak bývá v českých zemích zvykem, hlasatele „zakázaných pravd“ bylo nutno exemplárně potrestat. Proto byl M. Dolejší v součinnosti s vedením KPV obviněn ze spolupráce s StB, vyloučen z KPV a nakonec exkomunikován ze „slušné“ společnosti. Držitelé polistopadové moci si ani na okamžik nepřipustili, že by na Dolejšího „Analýze 17. listopadu 1989“ mohlo být „zrnko pravdy“.

Režim, postavený na lži, podvodu a falešné legendě o sv. Václavu Havlovi, se již po dvě desetiletí neúspěšně snaží dokázat, že je svobodný a demokratický. Vývoj však potvrzuje, že je tomu právě

naopak, že pravdu měl a má M. Dolejší, který se přes nepřízeň doby pokusil odhalit skutečné zákulisí „sametového podvodu“ z konce roku 1989.

Jedno české přísloví praví: „Podvod a klam zradí se sám.“ Zdá se, že po letech dostihla historická pravda i estébáckého „svatého“ Václava Havla a jeho kamarády. Jak nedávno zveřejnily Parlamentní listy v rozhovoru s antikomunistou Jiřím Wolfem, V. Havel si prý jako disident „žil nad poměry, zatímco jiní disidenti umírali hladu“ (viz celý rozhovor v rubrice „Dokumenty doby“).

I ve zdánlivě nespravedlivém světě platí určitá spravedlnost pro všechny. Je jí milosrdný čas, který odměňuje všem stejně. On také odhaluje pravdu, i když občas s velkým „zpožděním“. Věřme proto, že ani po jednadvaceti letech od „sametového“ Listopadu 1989 není na odhalení skutečné pravdy pozdě...

26. 6. 2011

PHDR. ROSTISLAV JANOŠÍK

VZPOMÍNKA NA MIROSLAVA DOLEJŠÍHO

„V dějinách Evropy po pádu Říma až do doby osvícenecké a Francouzské revoluce převládala idea náboženská, která měla ohromnou moc a vliv na osudy Evropy. Po Francouzské revoluci však vznikla nová idea, idea národnostní, která pomohla rozbití mocné státní útvary, oslabit vliv církve a šlechty, rozkouskovat Evropu a připravit půdu pro likvidaci světové moci církve a Evropy. Evropské náboženství bylo rozvráceno idejemi přirozených lidských práv, svobody, lidské a občanské rovnosti a národnostní idea se tak stala jedním z dalších prostředků postupné pacifikace Evropy.

Svým posláním to byla idea revoluční od samého počátku – rozbití současných státních celků Evropy na malé národní státečky, což umožňovalo jejich snadné ovládnutí, likvidaci moci velkých a středních šlechtických rodů (převážně katolických) a tím i likvidaci církevní moci, především její světské opory v monarchiích a aristokraciích. V propagačním útvaru usilovala tato národnostní idea o přetvoření Evropy na takových základech, aby každému národu, i nepočtenému, se dostalo státní samostatnosti. Souběžně s národnostní ideou byly použity ideje liberalismu, po nichž pak následovaly ideály demokracie a socialismu.

Národnostní idea byla použita především k rozbití velkých a mocných států, kde vládli dědiční monarchové (Rakousko-Uhersko, Německo, Rusko), kteří byli hlavními oporami náboženské ideje a církve. K jejich úplnému rozdrčení směřovala 1. světová válka, k jejímuž vyvolání byla v nemalé míře použita s úspěchem právě národnostní idea, která v 19. století získala v Evropě silnou působnost. Záhy se však ukázalo, že toto rozdělení Evropy bylo předeherou k bolševickým revolucím, které měly Evropu znovu sjednotit v bolševickou mocnost pod vládou komunistického Ruska (národnostní idea se přetvořila z vnitřní závislosti států na otázku mezinárodní – národnostní menšiny – a tak byla manipulace soustředěna do pravomoci mezinárodních společenství (Společnost národů a později OSN) a stala se prostředkem mezinárodní politické manipulace.

Nacionalismus byl od svého prvopočátku účelovou ideou, používanou cílevědomě ke zcela jiným cílům – než svým vlastním. Jeho intenzivní propagaci se však podařilo indoktrinovat myšlení obyvatelstva a evokovat jeho projevy ve vhodnou chvíli politické potřeby.“

(M. Dolejší: Historie nacionalismu, 1991)

ZASLALA: DOC. DR. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

POSLEDNÍ SLOVA

„Vládnou nám obyčejní podvodníci, kteří buď uprchli z ordinací doktorům a psychiatrům, nebo se včas nedostali do kriminálu.“

(Imre Kertesz, nositel Nobelovy ceny roku 2002)

Není již vážně o čem psát. Všechno, co zažíváme, bylo přesně popsáno a zveřejněno počátkem roku 1990 (M. Dolejší: Analýza 17. listopadu). Nepopsatelný smrad, který vychází z domácího politického chrchle, slizu a zelenořalového flusu, sahajícího nám už po pás, je zbytečné popisovat. Každý ho cítí, jen „vyvolení“ mají dokonalé respirátory (zatím!).

Co se státem, v němž 75 procent národního majetku patří zahraničnímu kapitálu (nadnárodní finanční oligarchii), přímo či nepřímo věřchuškám MMF a Světové banky? Původně nezadlužený stát dnes hospodáří s neuvěřitelným dluhem 4 biliony korun. Jen na úrocích platí ročně 55 miliard a bere si další a další úvěry. Peníze jsme prý my, „nevyvolení“, údajně prožrali! Zmizela podstatná část ze 107 tun měnového zlata. Miliardářské korupční zisky našich parazitujících „bílých koní“, stavících si za naše peníze heliporty u svých luxusních sídel, stejně jako milionové odměny a odstupné věrným poskokům a ouřadům na všech ministerstvech, se nám rovněž jako dluh připočítávají k dobru.

Co s národem, který „nemá vůli být národem“ (M. Dolejší), dobrovolně se vzdal suverenity a stal se mentálně mdlým ovčanstvem volícím stále stejnou politickou lůzu – lidský pól, který tato společnost vyprodukovala za poslední půlstoletí? Ostatně postačí, když naše „vyvolené“ pokaždé zvolí jen oněch 25 000 úředně registrovaných „občanů“ zbavených svěprávnosti – hlas jako hlas! Co se zkorumpovanou společností, počínaje nekvalifikovanou vládou psychopatů a deprivantů, parazitickými poslanci a konče tzv. opozicí, dokonce údajně „levicovou“, s uspokojením masturbující statistickými příjmy a jistotou, že na stavu věcí nic nezmění, leda k horšímu? Co se sněmovnou produkující jen plané žvásty ve stylu televizních bavičů a s logikou báby Blažkové? Co s lékaři, kteří jdou houfně za dobře placenými politickými posty, nebo chtějí nastavují ruku pro tři pětky od babky na franckách, která má 5000 Kč důchodu a 800 Kč dává měsíčně za léky?! Co s patologickou „elitou“ v podobě soudců, bankéřů a státních úředníků vyššího ranku?

Nevyjímaje z toho ani církve, zejména jejich státem vydržované hierarchie, parazitující povždy na světské moci, zvláště v případech, kdy jí poskytují debilizující ideologii. Církve Kristovy, chtějí bezohledně, lačně a nenasytně obrovských restitucí a finančních kompenzací, které tuto k bídě spějící společnosti srazí definitivně na kolena. Nejsvatější z církví pak u nás dodatkem zplodila takové slizouny, jako jsou superkřesťan Kalousek, různá geneticky povadlá knížata s viditelným syndromem progresivní demence, prince a kalibrované hochštaplery nejpodivnějších predikátů, vzájemně stmelených zhovadilou PRAVDOU A LÁSKOU! Je to právě příživnická církevní hierarchie, která svým prostřednictvím umožňuje politickým psychopatům dovolávat se Boha a tím Všemohoucího degraduje na blbce, zlodějského gaunera, případně válečného zločince.

Jde o stav metastázující rakoviny! Vládné marasmus debilis formou zruďné demokracie – korporativního fašismu. Řada ovčanů si vůbec neuvědomuje, že důsledky zločinů modrých či oranžových vlád jsou již NENAPRAVITELNÉ a NEVRATNÉ! Někteří stále ještě věří, že se v nedaleké budoucnosti budou mít přeci jenom lépe. Nebudou!

Jak jsme, nikoliv bez osobních obětí, zjistili po jednadvaceti letech intenzivního popisování PRAVÉHO STAVU VĚCÍ a zveřejňo-

vání reálných prognóz, ovčany nelze za daných podmínek odovcovat! Je nutné ponechat věcem v onom líbezném českém „hajzlu“ (J. J. kníže Schwarzenberg), jejich osudový průběh. NIKDO nemůže tvrdit, že nebyl včas informován a důrazně VAROVÁN před nadcházejícími událostmi, a to již od počátku roku 1990!

Jistě, budou nepokoje a stávký, na našem postavení v globalizovaném světě to ovšem pod hrozbou „humanitárního bombardování“ ničeho nezmění. Plodem této situace bude jen stupňující se mezilidská NENÁVIST! Příhodný čas ke změnám byl již promarněn! Hrdinů je u nás mnoho, hrdinský čin však žádný!

Těm, kteří si přeci jen chtějí zachovat lidskou integritu a důstojnost, lze jediné doporučit vyhnout se s hygienickou důkladností každému přímému či nepřímému kontaktu s vládnoucími kretény a jejich zombiemi či prostitutky na všech společenských úrovních. Odolat destruktivnímu (debilizujícímu) vlivu masmediálních sračkometů, tj. televize, rozhlasu a provládních tiskovin. Minimalizovat kontakt s nejtupějším ovčanstvem, zpravidla příznivci politických stran zastoupených v parlamentu a pravdolásčkovských církví.

Kontaktem s nimi se násobí debilizace – duševní zmrzačení a destrukce osobnosti.

Nepředběhne-li hnilobný proces u nás katastrofální válečná exploze na Předním východě, většina ovčanstva se posléze spokojí s postavením státu jako sudetoněmecké provincie. Někteří „vyvolení“ z ní budou dokonce profitovat! Dostatek zkušeností už máme z dob Protektorátu Böhmen und Mähren. Až na drobné zádrhele to tehdy klapalo jako hodinky. Němci znovu zavedou pořádek do toho českého chlívku. Mnozí čeští „vlastenci“ spolu se soukmenovci jim v tom už razí cestu!

Nuže, hurá, vstříc šťastným zítřkům! Stěžovat si můžeme leda sami na sebe!

Poznámka: Ovčané (ovce) jsou na rozdíl od občanů lidé bez vlastní vůle, manipulovaní (debilizovaní) vládnoucí „elitou“ a neschopní rozhodnout o svém vlastním osudu.

29. 6. 2011

PHDR. JOSEF DOLEJŠÍ

Kupte si knihu B. Koblihy!

Bohumil Kobliha:

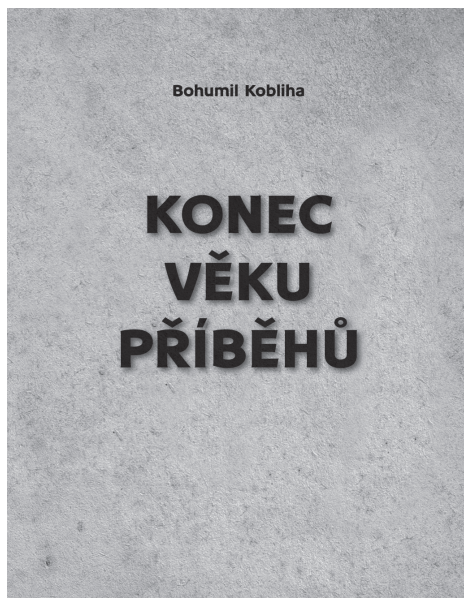
KONEC VĚKU PŘÍBĚHŮ

Formát: 165×220 mm, váz., 272 stran, 247 Kč

ISBN 978-80-904076-0-2

Zájemci si mohou knihu objednat na adrese:

Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošík, Přetlucká 2330/31,
100 00 Praha 10, tel. 223 012 252, fax: 274 815 072

**TUTO KNIHU LZE ROVNĚŽ
ZAKOUPIT V PRODEJNĚ
NAKLADATELSTVÍ PRIMUS,
VĚZEŇSKÁ 7, PRAHA 1.**

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN

Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

Svobodné noviny na internetu

YDÁVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDR. ROSTISLAV JANOŠÍK •
ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • PÍSEMNÝ
KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223 012 252 •
FAX: 274 815 072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ
• CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME INÁZORY, KTERÉ
NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH
ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

www.i-sn.cz